

ELŐFIZETÉSI DÍJ.
 hat hónapig minden hószámban:
 Egész évre . . . 8 ft.
 Fél évre . . . 4 " 30
 Negyed évre . . . 2 " 10

Hirdetéseket és nyilvántartásokat a kiadóhivatali mersékelt áruegyeztetés szerint számít.

Kindó hivatal:
Nadasch, Muzsik és Partics
 könyv- és könyvnyomtatás a városban épületben, hogy az előfizetések és hirdetések küldendők.

ZOMBOR és VIDÉKE.

TÁRSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI és SZÉPIRODALMI KÖZLÖNY.

ELŐFIZETÉSI DÍJ.
 hat hónapig minden hószámban:
 Egész évre . . . 8 ft. 60 kr.
 Fél évre . . . 4 " 30
 Negyed évre . . . 2 " 10

Hirdetéseket lapunk számára a fővárosi valamint minden nagyobb külföldi hirdetői irodák elvállalnak.

Szerkesztősi iroda:
Szelencse 106. szám,
 hogy minden a lap szellemi részét illető közlemények küldendők.

Szerkesztőszobák nem fogadják el. Helyzetek nem adnak tiszta.

Megjelenik minden héten kétszer: Vasárnap és Csütörtökön.
 Szerkesztővel értekezhetni: naponta délelőtt 11 órától 12-ig.
 Egyes szám ára: 10 krajczár.
 Minden csütörtöki számhoz egy felívre terjedő könyvtárakjában nyomott „regény-csarnok” csatollik melléklet gyanánt.

Vidéki lapok, — vidéki közönség.

Az „Abauj-Kassai-Közlöny” egy régi nótát pendített meg, egészen új köztára fektetve azt. A vidéki lapok keserves sorsáról beszél, s talpraesetten rajzolja a vidéki hírlapírók közönségét.

Nem új dolog, a „vidéki hírlap hivatása”-ról mondottunk el mi is egyet-mást a „Bácskai Hírlap” 1880. évi márczius 14-iki számában, s még isten tudja hányan s hányszor emlékeztek meg arról.

Haszna nem igen volt.
 Mindazonáltal az „Abauj-Kassai-Közlöny” cikke megérdemli, hogy minden vidéki hírlap közönsége elolvassa. A régi és sokat hangzottottat jermiad — igen originalis módon van újraadván. Csak nem minden állítása szórul-szóra igaz. Közöljük azért mi is, közönségünk épülésére.

Amilyen előnyök a fővárosi lapoknak, hogy Budapestnek napvilágot, ép olyan hátrány a vidéki lapokra nézve, hogy kisebb városok ismeretlen nyundának sajtói alól kerülnek ki. A közönség, mely a vidéki lapok szerkesztőit, munkatársait nap-nap mellett látja a mindennapi élet pongolyájában: nem érezhet semmiféle különös kegyeletet, érdekeltetést irányukban. Hiszen ezer módja és alkalmja van közvetlen tapasztalat útján meggyőződni arról, hogy ezek a vidéki zurnalisták is csak olyan prózái igényű emberek mint akármelyik jámbor filiszter, ők is csak avarak, amivel más közönséges halandóknál az orruk azoknak is, az euk közepén van, valamint szájuk saes rendellenes módon a hound-

kukra teve. Egyszóval nagyon köznapí emberek mind, akikre kár csak egy szót is vesztegetni.

A fővárosi hírlapírók? No azok már egészen másképp teremtett lényei az istennek. A vidéki közönség előtt a fővárosi hírlapok személyzete bizonyos mithikus ködbe van burkolva.

Nos, nagyon természetes dolog, hogy a fővárosi lapok minden sora egy egy bibliai igazság a vidéki olvasó előtt, melyben kételkedni, melyre meggyőzést tenni, avagy azzal szemben saját véleményét formálni; merénylvet volna a sajtó nagyhatalma ellen. A mit a magyar embernek az ő mindennapos lapja mond: az elotte szentinas, melyet valon követni elengedhetlen kötelességnek tartja.

A vidéki lapokkal szemben azonban már egészen más álláspontot foglal el. Ezekkel szemben másképp jár el. Nem hogy saját véleményét indomintán azok nézetéhez, de ellenkezőleg megköveteli, hogy a szerkesztő úgy táncoljon, ahogy ő fűtől. Nincs az az iskolkerülő suhanec, aki feljogosítva ne érezné magát a vidéki hírlapok kritizálására. Ut-on-űfölen, nyilvános helyen és magánkörben hallhatunk retentő bírálatokat egyik másik vidéki lapról anélkül azonban, hogy az elítelő vélemények vagy dicseretek indokoltatnának is egyszersmind.

No de valami indokolt kifogások is a vidéki lapok ellen. Így fellazozók sokan, hogy a vidéki lapok személyeskednek, hogy közleményei irodalmi színvonalra nem mindig fűti meg a műveltebb izlés mértékét. Nézzünk szemébe e vádaknak!

Igaz, hogy a vidéki lapok sokszor személyeskednek. Személyeskednek annyiban, amennyiben személyeknek a közpályán elkövetett botlásait a magok módja szerint osztorozzák. Azt megteszik a fővárosi lapok is. Es azoknak mégse rojják ezt fel oly súlyosan. Hát ennek nagyon természetes oka van!

Elsőször is kis városokban az emberek igen érzé-

kenyek, nagyon ingerelkenyek. A körülmények kisszerűségei, az események érdektelensége szükségképp a személyeket tolják előtérbe; elvi álláspontokra csak igen kevés gyűben emelkednek a szereplők, rendszeren a személyes surlódások alacsony nívauja alatt mozognak. Naleyen természetes, hogy a sajtó referálásának is bele kell esni a hibába.

De még ki gondol azzal, hogy mit irnak a fővárosi lapok előttünk ismeretlen vagy legalább is indifferent emberekrol? Elolvassuk s azzal elejtjük. De ha oly embert, akit körülünk látunk mindennap, aki kománk, rokonunk, jó barátunk, ösmerosunk, vagy legalább jó ismerosünknek jó ismerose, — ha ily egyént bármily szór mentében is megezrigat egy lap, mert pl. nem egészen okos dolgot mondott a közgyűlésen: lát akkor már lámát edeskedni, orunkat fíntortjuk s a személyeskedéssel panaszködnök.

No hanem persze mindezt csak mások előtt eslekedjük. Magunkban esdesen örülünk a „heccezeknek” s egyáltalán nem bánjuk, bármily nagy botrány is lesz belöle. Meit — tegye mindenki kedvi szívére — ugyan hogy szokta nálunk a közönség a vidéki lapokat olvasni?

A vezércikknek elolvassa c zímét — s egy magot ásit utána. A rákövetkező társadalmi tanügyi, irodalmi cikkeknél meg a címzére sem kíváncsi — de azért ásit meg nagyobbakat. A tárcának léteéről tudomást sem vesz — de még mindig ásit. Ásitásai közben aztán eler a különféle rovatáig, abban aztán folytonos ásitással addig böngész, míg valami „érdekes” dolgot nem talál, vagyis míg arról nem gyozodik meg, hogy x, y, polzártásnak a bugyogója derekasn kipo-roztatott. Akkor aztán megszünik ásitózní, s mohó vágyal olvasván azt a rettegett „személyeskedést” meze-légedve teszi le a lapot s indul hógára. No mégis csak van benne érdekes dolog is! Danem aztán a legelső embernek, akivel találkozik, szörnyű indignációval be-

A „ZOMBOR és VIDÉKE”

TÁRCZÁJA.

Szomor Dani.*

A kisasszony kezeke aranyhíműt kivarra,
 A sarkadi bíró ha nem alhatott miatta,
 Beesett a szemé, arca szegénynek:
 „Szép kisasszony, ha nem szeretsz, meghalok én térted!”

A kisasszony ablakába viaszgyertyát rakatott,
 Nyitva hagyta akkor éjje a nagy száryas ablakot,
 Leoldta a selyemkendőt — nyakról,
 Csalogatta Szomor Danit a harmadik határból.

„Csiribíri vén csapláros, ma borodból nem iszom,
 De a lovam, fakó lovam, prkadásig rád bízom.
 Édes lovam! ne nehezélj meg érte,
 Eláruhá padkó nyoma, merre tantem az éjje — —

Azért, hogy én linglobogós inget gatyát viselek,
 Lapott lovom, lapott csókért, saaz mértfordíre elmegyek,
 Ne nézzen ám a kisasszony hitágnak
 Szerethetlek, megolthetlek — soha el nem árulak!”

Eladszik a viaszgyertya egyszamátán sorjába, —
 Kipiroslik az ég alja — tűz van, tűz a határból!
 Szomor Dani nem hall, nem lát egyebet:
 Karjában tartogatja a földre szállt menyeket.

Csiribíri esarda romja, esarda romja füstölög,
 Odaégett a csapláros, elvittek az ördögök,
 Kilencez pandur tettes nyomát kergeti,
 Szomor Dani fakó lova hámas nyomra vezetí.

Harmatos nagy vetés alján elszenderít a legény,
 Pityaspalya szolt — csokós álom játszott boldog szenderén.
 „Fakó lova ott akadt rá reggelre:
 „Édes gazdám, mért hagyta el, mért hagyta ott veszteidre.”

Kilenc pandur, kemény szóval, édes álmat meghontja,
 „Mi járásban voltál erre?” — „Kinek arra mi gondja?
 „Az én apám Sarkád város bírja!”
 Parnacsolja komiszáros: „Hékök kére-lábrára!”

Bekisérk Szomor Dani verbe-fagyba lánccolba,
 Ott vallatják öreg estig a szegedi szánkóba.
 „Mit kerestél az idegen határból?” —
 Szabadsga nem kerülne csak egyetlen szavába.

Bekisérk Szomor Danit a nagy tanásterembe,
 Feketével van a fala, az asztala kiverve,
 Hosszu sorban viaszgyertyák lógnak,
 Szomor Dani egyebet se, hej azokat látja csak.

„Rád vallottk tizenkötten, tagadásod mibaszna!
 Csiribíri vén csaplárért Szomor Dani lakols ma.”
 „Ha lakolok, isten látja lelkemet,
 O tudja csak — (s még valaki), hogy ártatlan szenvedek.”

Kimondják az ítélet Szomor Dani fejére,
 Csak hallgatja — csak hallgatja — csak nem fér a fejébe!
 „Súlyos börtön — — számlajátlan esztendő!”
 Nagy sokára feloszlódik: „Aldja meg a teremtőt!”

Száll a darn tavasz elé, varjú holló itt marad,
 Megesordít Szomor Dani börtönében a vasat,
 Karomkodnak — abba hagyja — mosolyog:
 „Hej, hogy az az egy éjszaka szép hézig nem tarthatott!”

Kiszabadult Szomor Dani a szegedi rabásból,
 Ott hagyott vagy tíz esztendő, meg pedig a javából,
 Van poroklós ifjú lánya sírátja,
 Gyöngé arczán harmatkönyve végig perdul miatta.

„Szépen kérem, megkövetem tömlőcztartó uratam,
 Ha elhnytem, el is vinném magammal a vasamat,
 Megesordítem valakinek fiúbe,
 Hej, hogy az az egy éjszaka jussom neki eszébe!”

A kisasszony ablakából csak egy szál mécs világit,
 Szomor Dani sötét éjje, tiszta, virága heallit:
 „Meg ne rettenj, fehér galamb, lórázsá!”
 Ma tíz éve — még egy csokkál hej adosom maradtad!”

Híroz legény voltam akkor, most szabadult rab vagyok,
 Teérteéted szenvedtem kint, verésed, gyálszót!
 „A ki szánya, a ki bánja, rád meg uram istenem:
 Egy esöködert a tíz évet akár elől kezdhettek!”

A kisasszony reszkét, remeg, nyárfalevel módjára:
 „Nem szorultam, nem szorultk betyár lovag csokjára!
 Menj — — — írtözom — — — ismerlek — — — gyalak — — —
 Szomor Dani szíve vére minden eszöppe fellálad.

„Ha nem ismerés — ismerlek én — mért kellett megismernem!
 Kár volt nekem tévedgetted azt a láncczt viselnem!”
 S úgy csordíté bekavaszt fölébe:
 Piros barnat harmatosozott halál-virág fölébe!

Szomor Dani haza ballag fanyar kedvvel esdesen,
 Van neki egy régi, régi jó szállása — Szegedben!
 „Megkövetem tömlőcztartó uratam
 Lejárt az én szabadsgom — visszalöttem vasamat.”

Kiss József.

A zombori ifjuság táncvizgalma.

(1882. január 18-án.)

Ha Terpsichore kedvéért rendezték volna azt mondanám, hogy soha kedélyesebb, kedvesebb táncvilágomban nem voltam: de mert a helyi szegények javára rendezték, fájdalommal kell konstatalnom, hogy kevesen voltak ott.

Ha arról volna szó, hogy volt-e valaha a világon báterem, melyben szebb hölgyek, udvariasabb táncosok gyűltek össze, mint itt, arra azt kellene felelnem, hogy: sehol a világon! De mert arról van szó: sokan voltak-e? ki kell jelentenem, hogy: sajna! kevesen!

Mért is kell minden bának valami titulus keresni?

Jobbán ilyik a tánc, ha iskolás diákok, vagy árják kedvéért cselekedjük, mint ha saját jövedvinkből járjuk? Divatos bolondság! — Ha zártköri táncvilágalmat rendezünk, — akkor soha se keressünk annak titulusát. Úgy is meg van annak a jogosultsága. Szeretjük a distinguit társaságot. Nem akarjuk hogy Pribek Toncsi asszony Zengei Kornélia o ngyával keveredjék, meg hogy a Tóni fodrász keztyűtlen marka Jozefine vajpuha kacsóit szorongassa. Van még az aristokratikusnak is egy kevés jussa.

De ha a titulus adtuk a zártköri táncvilágalmnak, — akkor ne is legyen az „sine vitulus.”
 Ha a zombori fiatalság jötekönyezélvű zártkö-

* E költemény, mely eddig is előnyösen ismert íróját, egyszerre elsurugva kultóvé avatta, a „Pesti Hírlap”-ból veszték át. A szerk.

széli el, hogy micsoda botrányos személyeskedés van már megint abban az újságban. Tisztességes ember már a kezébe sem veheti.

Ha pedig a szerkesztő elég ügyetlen volt valami pikáns s személyes dolgot be nem venni a „Különlélek” közé: hát akkor az ásitás nem számít meg. Ásitva s bosszúsán félérdelja a lapot s telekiabálja a félévást, hogy milyen íres a mai lap, mennyire nines benne semmi megolvány való dolog. Lehet aztán a lapban akár milyen talpraesett vezérezik, tárgyalhatja benne akárki a társadalmi állapotokat, írhat irodalmi viszonyokról, tanúgyről, ott lehet a legszellemdebb tárcza: mindezt el nem olvassa a t. közönség, mindezek dacára íres a lap. „Nines benne semmi” — hangzik a le-sújtó ítélet s a praenumeransok fele erősen fogadkozik, hogy a következő ényegedben megszökik.

Hát aztán a szegény szerkesztő mit csináljon így körülmények között? Hagyja tén megszökni az előfizetőit? Van esze! A jövő számban busásan kárpótolja őket az elmaradt mulatságot. Ha kell ítélet, hát legyen ítélet. Oster van hozzá elég, csak embert kell fogni, a ki a hátat odartarsa. Ha a tisztelt publikumnak tetszik ez a mulatság, lelke rajta.

Azért hát a közönségnek nines oka panaszkodni, ha a vidéki lapok személyeskednek. Személyeskednek, igenis mert a közönség ferde ízlése által erre egyenesen rákényszerítettek. Változtassa meg a közönség gondolkodásmódját, ízlését s bizonyára megváltoznak a vidéki lapok is.

Legyen megazodva a közönség, hogy a vidéki hírlapok munkájának nem kedves dolog a személyeskedés. Már csak saját egyéni ízlésük is tiltakozik ez ellen. De részint a közönség ízlése, részint annak magaviselete rákényszeríti a zurnalisztát.

Egyébiránt a közönség szélesen marad adása a hírlapoknak. A hírlapító kötelességszerűleg megteszi megrovását ott, ahol annak szükségét látja; meglehet, hogy sokszor nagyon élesen is. Am amit a „közönség körülbírt” aztán a „nyilt terek” díszes virányán a hírlapíró visszadobálnak: az még csak igazán a „személyeskedés.”

Mi is kívánjuk, hogy a hang szelődüljön, az ízlés nemestüljön, a személyeskedések elkerültessenek, de ezt ne várja a közönség pusztán a hírlapoktól. Menjen jó példával elő. Mutassa meg, hogy ízlése szereti a magasabb dolgot, hogy tud tárgyilagossá lenni, s bizonyára a vidéki lapokban nem fog jó törekvéseink elcséngre akadni.

Szabadkai Ignác.

Lapunk 2-ik számában „Határa magyar!” című közleményt hoztunk, melyet a „Szabadkai Közlöny”-től vettünk át, mert arra ugyanott a cikk írója csillag alatt felkért bennünket, s mert ismerve nevezzet lap szerkesztőségét, éppen nem kételkedtünk a fölött, hogy minden úgy van valóban, mint abban a cikkben állítattik.

körü hálat ad, akkor úgy is agyunk, mint a másik epithetonnak meg kell valósnia.

Egyébiránt talán nines is igazunk, mikor így apprehendálunk . . . Az a kőza hir jár a fejünkben, hogy az ifjúságnak 250 ft defizitje volt.

Ahhoz pedig nekünk semmi közünk. Meglehet, hogy ok olyan gentlemanok, hogy a 250 fithoz még egyszer annyit hozzáírnak, s tudják a közönséggel, hogy az ok tánczvágnak a helyb. szegényeknek 250 firtól jövedelmezett.

Nines benne semmi lehetetlenség. Nobilis emberekből állott a rendezőség.

De e kényes themát hagyjuk abba s varázsoljuk magunkat inkább vissza ama fényes szép világba, melyben édesen harsogó zene mellett deli párok járják a józú tánczot; sűrű-forog a buzgó rendezőség, s a szomszéd terep pohárséngése belégyeng a tánczosok száz fele csevegésébe, a hol egy hosszú éj egy rövidke perczévé válik.

A toillette-ek különfélesége egy kaleidoscop, . . .

A láikus előtt homályos zür-zavarban váltja magát a rózsaszín tarlatán a süpi pislével; az atlasz drapírozás a csipke ékszerekkel. Itt egy sárgás zene kabát, melynek also szegélye redős köténygarantúrán van elátva, míg hátsó része egyenes pályából áll. Ott egy panier-derék, elegans bordeau-vörös atlasz ruha, spanyol csipke dísz. Amott ha jól látunk, passamentieri-rozettták, emitt fiéhi garitúr, aranyal, ezüsttel áttört, duzzadt dudor-újjakkal bíró derék . . .

De kitudná mindezt elősorolni?

A lady patronesse toillette-je kiválik mindazonáltal egyszerűsége, elegans volta s izlésessége által. A megas, mondhatnók, királynoi termeten hosszú uszályban végződő vörös bársony-selyem

— Alig jelent meg azonban a cikk, mi Kishegyesről a következő tartalmú levelet vettük:

Tekintetes szerkesztő úr!

A legnagyobb meglepetésközszáll vettem én, mint közönség előjárósága lapjának 2-ik számában közölték „Határa magyar” című cikkben egy oly embernek a felmagasztalását, a ki itteni működése után, mint jegyzői írnok, hogy még szabadlábban jár, árnyat vet a törvénykezés és igazságszolgáltatás rendszerére, ki itt mindazokat, kik vele közelebbi érintkezésben voltak a szó legszorosabb értelmében tönkrajtuttatott, koldusokká tett, ki vele kevésbé érintkezett megrontotta, főkönyveket, adókönyvecskéket hamisított, míg végre a honvédség egy okmányának hamisítása folytán Hoffmann Mihály volt akkori szolgabíró, jelenleg zombori polgármester úr által a községhezából kitiltatott, innen Csurogra ment, hol ugyanazon manővert folytatta, de korábban a körmére koppantottak. Mindezeknél fogva ha ön Szabadkai (Berger) Ignácot ismeri akarja, innen és Csurogról kérjen erkölcsi bizonyítványt, s legyen meggyőződve, hogy mindenki ki Szabadkai Ignácot ismeri, így véleményét fog róla adni; de nem is hiszem, hogy a Mannuzsits-féle cikk nem saját műve, hisz ok már írhatt magáról Csurogról más alkalommal, de hallomás szerint az ottani szolgabírósg által a cikknek visszavonására szorítottat, így tehát ez az a nagy és érdemekkel teljes egyén, kire a cikk büszkeségünket (nézetünk szerint, szegények) alapítja, s hiszem, ha valaki Möricz-feldről köz- alatt szerezne magának értesítést, alkalom vázolt jellem és lóláb bújna ki; mert ezen ember okos, de simuléknak igyó is egyben, s oly hozzáférhetlenül tudja manőverjeit végezni vinni, hogy azokban mindig más marad, ok csak is a hasznót rakja zsebre.

Mik után maradtam tisztelettel, stb. stb.”

E levél vétele után siettünk a szerk. üzenetekben mindenekelőtt azt nyilvánítani ki, hogy mi készek vagyunk hibáinkat helyrehozni, ha az illető cikkíró bizonyítékokkal szolgál s nevé nyilvánosan írja ki, vagy más szóval, ha állításait helyt áll.

F. hó 18-áról keltetve a következő levelet vettük:

„Tekintetes szerk. úr!

A „Zombor és Vidéke” 5. számának »szerk. üzenetek» rovatában odaintézett levelemre pótlólag kénytelenintem kiemelni, hogy egyéb bizonyítékokkal nem szolgálhatok, mint hivatkozom az akkori pénzkézreklőre, kik bővebb felvilágosítást képesek adni, nevezetesen Horvát János kir. adószedő, ki a nyilvánosítás folytán 5225 ft 69 kr. adóikkasztásban marasztaltatott el, (ki vajjon?) A szerk.) 870. 871. és 872. évekrol, melyeknek tárgyalása, hogy a kir. törvénysek által mindezeig mért nem teljesített: előttünk megfoghatatlan, pedig már a zombori m. kir. adófelügyelőség is vett fel ez ügyben 10 ívre terjedő jegyzőkönyvet az illető adószedővel; tudna többet mondani Varga Károly volt itteni közégi számadó, ki ugyan azévekben még akkor Berger Ignác volt írnok vezetése alatt működése után 6600 néhány firtokban lett elmarasztalva, de mint mon-

dám, Berger a jelenlegi felmagasztalt Szabadkai Ignác mindezeket ok egyszerűsen tudta elintézni, hogy ok mindezeideig hozzáférhetetlen, hasnak az előbb, vagy utóbb de okvetlen bekövetkezendő tárgyalásnál le nem fog álezsátiati s akkor bebizonyodni, hogy ok nem érdemi meg ama 2-ik számban közöltett felmagasztalást, hogy ok nem üldözöttet a megyétől, hanem saját tetteitől, mert Hegyesrol ugy Csurogról működése után nem a legfényesebb erkölcsi bizonyítványt érdemli; leginkább csodálkozom azonban a fölött, hogy nézetem szerint az általa írt és közreboesájtott önmagasztaló cikket még ki sem ezáfalta meg, mivel minden jó érzelmű ember, emberbaráti szerethelet, felebarátjának tartozik, stb. stb.*

Idég a levél, melynek írója megnevezte magát, s általunk mint tisztességes ember ismertetik.

Hogy a dologban visszaélés lappang-e, megcsalta-e jöhiszemességünket egyik vagy másik cikk írója, azt meg fogjuk tudni.

Hivatásunk üldözni a roszt, ostorozni a bűnt. És e hivatásunk lelkiismeretesen be akarjuk tölteni. Azért mindezek előtt itt nyilvánosan felhívjuk a »Szabadkai Közlöny» t. szerkesztőjét, szíveskedjék felvilágosítani bennünket, mint került a kérdétes cikk b. lapjába, s hogy annak Mannuzsits nevű írója ismeretes-e elotte?

Együtt egyelőre! Megvárjuk t. kollektív ebeldi választát s közölni fogjuk azt olvasóinknak. Addig is azonban egyéni nézetünk kinyilvánításával tartózkodunk.

A „Zombor és Vidéke” szerkesztője.

KÜLÖNFÉLÉK.

A zombori ifjúság által f. hó 18-án a „Vadászkürt” szállo gyermekteremben rendezett jótékonycéllú-tánczvágnak, mint lapunk más rovatában, bővebben megemlékeztünk róla, fényesen sikerült. A jelen volt hölgyek neveit bál-tudósított ok következő névsorban állította össze, s pedig abc-rendben: Balázs Rozina, Czifrus Irén és Margit, Drakulits Darinka, Deak Etelka, Ertl Karolin, Falcione Irma és Milla, Filop Gizella, Gertinger Erzsike, Hoffmann Ilka, Havell Ella és Bella, Iményi Mariska, Jakobcsics Karolin, Kiss Ilona, Kukula Amália, Keck Emma, Lemannits Darinka, (Grácz) Rátay Esztika, Rezsényi Ilka, Szabicsi Karolin, Szlávi Ilona, Tárcazy Josefín, Thun Anna és Berta, Tritschler Emma és — Uina, Wundsam Gizella és Kornéla, Zombori Mariska. — Geller Ernőné, Hollósy Lajosné, Kozma Lászlóné, dr. Pavlovits Simonné, dr. Rátay Josefíne, Sándor Béláné, Sztrilits Mihályné, özv. Topitsné, Vojnics Matené (Szabadka).

Jakabffy Gábor szingagazató úrtól ok következő sorokat vettük: Tekintetes szerkesztő úr! Amidőn bator-kodom becses lapja részére a legközelebb színre kerülő darabok musorát tudatni akaró, egyuttal igen szépen kérem t. szerkesztő urat, kegyeskedjék a n. é. közönség előtt néhány szóval kimenteni azon eljárásomat, hogy e héten nem ragaszkodom szorosan a kítuzott programhoz. Melegségem abban áll, hogy a bálók miatt folyton kell-vén a színpadot építtetnem és bontatnom, nem marad

ömlék vigés, mely egy darabóll költszik lenni, habár elől piros és halványasra köténybetét emeli a szín összhangzatát. A csipkedész rendkívüli mód emeli a ruha elegantiáját.

A lady patronesse Sándor Béláné ok méltósága.

Itt esupa szép lányka gyült egybe. Nagy szakértelem kellett volna ahhoz, hogy bálkirálynot tudjunk választani. Még akkor is oda-jutottunk volna a hová a szegény pásztorifjú Páris. Az észbődítő válogatás három egymással vetkődő szépségen akadt volna meg. Ez a három szépség nem akart egymásnak egy hajszálnyi elonyt se adni.

Mind a három olyan szép s mégis oly külön-böző volt a másikatól. Abban a reményben, hogy mindenik magára érti, s hogy emnélfogva nem sért-jük az ildomosságot, leírjuk mind a hármát egyenként. Hajh! nem csekély munka ez ránk nézve.

Az egyik!

Egy kis megenni való baba. Olyan karesú a a termete, hogy két újj elégséges volna annak át-ölelésére. Az ember nem is hiszi, hogy az valami természetes. Attól fél, hogy a tánczóközben valami veszedelmes összetkötözés alkalmával összetörök, s akkor kislól, hogy porcellánból volt. Olyan parányi kis lábacskái vannak, hogy azzal képtelenségnek látszik ezen a göröngyös planetán járni is. Talán nem is jár, csak úgy röpököl, mert két oldalról láthatatlan szárnyai vannak. S ehhez képzeljünk egy búvós arcot. Sötét álmatag szemek pislákolnak feléd.

A bíbor piros ajkak örökké mosolyognak. Mikor a táncz hevében kebledre simul, s piczi szí-

veeskéjét a táncz gyönyöre rezgi át, olyan ábrándos ittasság sugárzik ki arcából. . . .

Meg kell örülnöd, hogyha ezt az arcot sok-káig nézed.

A másik!

Nyulánk mint a cédrus!

Eleven, szókello, hajlekony mint a párduez. Arczát dicsugár veszi körül. A hevílet rózsaszín aureoleát áraszt feje köré. Egy tündérléány!

Piczi, kis fekete ürge-szemével olyan meg-büvöloen sunyorgat feléd. Ez a sunyorgatás olyan, mint a téli nap Csabit, melegit, de szür is egy-üttal. Hol olvaszt, hol fagyaszt. Soha se tudod örül-e vagy bosszankodik? csak azt látod, hogy szeméi netvetnek. Szemek, a melyek nevetni tudnak: kell-e emnél veszedelmesebb bü-báj?

Azt hiszed, hogy sikerült megnyerned bizalmát, s észre veszed, hogy nem törődik veled.

Ezzel a szépséggel szemben olyan ostobának érzi az ember magát.

Csak blazirt ember lehet a ki bele nem tudna szeretni.

A harmadik!

Ha az arczát nem látnók, azt hinnök: ok az a kit először leirtunk. Csak mindössze a járás-ban különbözik. Amaz egykedvűen lépeget, emez mintha hintázná magát. Ez olyan kecses testno-zgás, mely álló észrevehető. Olyan mint az álló víz szélesded hullámzása.

Lágy ringatózás, mely jól áll. — Hanem az arc!

Takre egy epkedő léleknek. Ábrándos méla-ság ömlék el a vonásokon, melynek néma kifeje-zése csillog a nagy nyitott szemekben. Élveteg aj-

idom arra, hogy az igéért, többnyire új darabokból rendez próbákat tarthassak. Az első három előadás nem eléggé sikerültnek öka is abban rejlik, hogy azokat ugyszólván, próba nélkül kellett elővettenem. A kitűzött műsor következő: Vasárnap jan. 22. „A vereshaju” népszínmű Lukácsy Sándortól, hétfő, jan. 23. „Égy rossz ember” vagy „Házasság akaddlyokkal” vígjáték Rosen Gyulától, kedden, jan. 24. „Liliomfi” vígjáték Szilgietzi Edéltől, esütörtökön, jan. 26. „Ahol unatkozunk” legújabb francia vígjáték, írta Pailleron E. ford. Pauly Elezombaton, jan. 28. a korecsolya-egylet bírája miatt a színház zárva leund. Vasárnap, jan. 29. „Nótás Kata”; a következő napokon előforduló újdonságok: Czifra nyomorúság”, Csiky Gergely legújabb színműve — „Igmándi kispap” Berezik Árpád legújabb népszínműve. — Fenti kéresem ismétlése mellett maradtam mély tisztelettel, Jakabffy Mihály, színgazdátó. — Az igazgató úr meintegesekben méltányolándó, mert a jelenlegi körülmények között, midon próbákat nem tarthat, utdarabjának sikerét közzéakztatná; már pedig azt sem az ó, sem a közönség érdeke nem kívánja. A szerk.

Kurucos stlyus. Ugyancsak az a józsi magyar-ember írta az alább következő sorokat, a kirol már egy ízben megemlékeztünk. A levél értelmezés tudnunk kell, hogy a mult nyáron egyik T.-féle iszón, tisztartója előtt neki ünnepelesen egy nyulat igéért küldeni, mely nyul sokáig nem ért oda. Erre a tisztartónak következőket írta: „Uram uram, tisztelt tisztartó uram! Mióta az ön beesses jelenlétében egy Istóczy választott, s valamely T.-féle tanýára iszapának pottvány, hajlékony kis ivadéka egy nyulat igéért küldeni, mindig nyulak a nyulánk nyul nyulnyokon nyújtványai után nyúlós nyáladte nyelven nyulnhatni, nyugodt nyájassággal cზეve nyújtott nyalékony nyulpecsenyére; de hiában nyomozom nyomatékos komoly nyugalommal a nyulánk kis ember nyulnyomának nyulnatonal elnyújtott igéretét. No de besínesítetem van rá és ez megnyugt, hogy valaha még is nyalja nyelven a nyul nyújtványait, stb. stb. Kelt Budáris-pestis adó — és alkotmány ny koeskodás kórságban szendevo megzembé tiszoktól Rosztápi Szelesztelenburdi ideiglenes székelési és kormányzóitanyánon Hercehurca hozsagovnya Tiszandrászi kegyelemző 3. év.

Delaunay, híres francia orvos nézete a fekvés, alvás és álomról. A fekvés is van az álomra befolyással, mert a vér könyében juthat az agyhoz. A régi bölcsok fekvés munkálkodtak, így dolgozók több modern szemlel is. Ha hátan fekszünk érzéki, izgatott, lasciv álmok keletkeznek, mert az érzés, mozgás az agy hátsó részén helyeződik s azonkívül a helyzet elégségi a vér ide juttatás s az illető rész nagyobb táplálásával annak működését is. Jobb oldalon fekvé álmunk ünékenyek, gyermekesek, esalók, élenkek; s boszorkánynyomást érzünk. Jobb oldalon fekvé készült versek lehetnek szabályosok, de értelmesen nem, szabályosok azát, mert a ríthmus erzéke a jobb oldalon fekszik. Bal oldalon fekvé álmunk értelmesek, a legújabb dolgokra visszamelegkezésből álnak. Létrejön ilyenkor az álomban való beszélés. Ezen leletek megegyeznek az élettani kutatások ered-

ményével. Brown Seguard szerint az agy jobb fele vegetatív, a bal animalis; Fleury a jobb agyat femininum, a balat masculinumnak tartja. Az álmát felhasználhatni lenet élettani kutatások eszközeül, ha az agyat egykímás helyén gyapottal fedjük s a koponya főokát fokozzuk s vele együtt emeljük az alatta fekvő agy állomány főokát s munkaképességet is, az álom nyilvántól meghatározhatjuk minő tehetőség székhelye fekszik a vizsgált helyen. Ha a homlokot gyapottal fedjük, hogy melegz, ne veszítse, értelmes álmok álnak elé, még pedig igen fejlett értelmességük, mert a székhelyük a homlok táján van.

Hymen. Ifj. Hoffmann József tanító ur f. évi január 30-án Bezdánban tartja esküvőjét Polster Marik a. nyal. Gratulálunk!

Mult számunkban tévesen írtuk, hogy a helyb. nöegyelt kálikó-bálat ad, mint utóbb értesültünk a nöegyelt roccoi-jelmézbálat rendez.

Ma tartja a helyb. izr. nöegyelt választmányi ülését, melyen több fontos tárgy között — úgy halljuk — az is tárgyalás alá jön, fog-e a nöegyelt is bálat rendezni. A hangulatból ítélve, alig hisszuk, hogy az el lesz határozza.

Mai számunkból a „Kulai urbéres ügy” feliratu czikk-sorozatunk folytatása tér szűke miatt kimaradt. Jövöben folytatjuk.

Apatinban azon hír kering, hogy egy iparbank alakulásban volna, ez Apatinban már a 4-ik pénzváltó üzlet lenne, részumról csak sok szerkeszt kívánhatunk a vállalathoz.

Öngyilkossági kísérletet tett Líber Ernő helyb. 22 éves ifju, mint hírlék reménytelen szerelmből. A szerkesztlen ifju homlokon lötte magát, a golyó azonban nem hatolt agyába s így híhető, hogy meggondolatlan tettének nem lesz áldozatává. (Beküldett.)

A zombori népök folyó 1882-ik évi február 4-én saját helyiségében, táncvigalmat rendez, melyre a n. é. közönség tisztelettel meghívatik. Belépti díj személynként 80 kr. Jegyek válthatók a körü helyiségben s a vizgalm estéjén a pentárnál. Kezdeté 8 órakor. A rendezőség.

Apatini rendes tudósítók írja a következőket: Keller, az apatini öngyelző szövetkezet pénztárának megrabálója elfogatván, már az első clovizsgálat alkalmával a következőket vallotta: Sok adóságai lévén, föltette vagyonát, a mely egy házból állt. Nehogy azt az adóságok kielégítésére a hitelzők eladassák a már emlitett gaztettehez folyamodott. Evéghol a Wertheimcassához saját kezéig kulcsokat csinált, a mi neki annál könyöb volt, mint hogy több ízben az elhök távollétében ez utóbbi reá biza a kulcsokat. A pénzt először a pinzobok, akkor a padlársa, onnan pedig a szemétdomb alá rejtette, de ott se hitte biztosnak eléggé, s a kert kerítésé alatt otykép ásta el, hogy az a szomszéd kerítés oldalán volt, a hol mégis találtott, de körülbelül 3000 ft hiánnyal, melyel többelty adóságait törlesztette, miált a gyanut magára vonta. Keller még eddig Apatinban a

járó-bírósg fogházában van, a hol mindennap várja a vármegyeház fogházába való áthelyezést. (G.)

Kitulatás a megyei árva és szeretetházi alapítvány az újvi údvözetlek megválasztása ezümmé befolyászegrol. Sándor Béla 20 ft. Schmausz Endre 10 ft. Dr. Rátay József 5 ft. Karácsonyi Gyula 5 ft. Mihályi János 5 ft. Tapolcsy Gyula 3 ft. Ifj. Városy Károly 3 ft. Rezsnyai János 1 ft. Kulnits Agoston 2 ft. Bertolino Sándor 1 ft. Rezsny Aurel 1 ft. Popovits Szilárd 3 ft. Popovits Dusan 2 ft. Rédey Lajos 1 ft. Ifj. Pál Antal 3 ft. Tájay István 1 ft. Szakácsy Ferenc 1 ft. Hubert Mór 1 ft. Staudacher József 1 ft. Dr. Milko Ignác 5 ft. Zákó Péter 2 ft. Szalay Károly 2 ft. Beke József 1 ft. Bielczy Gyula 1 ft. Csernus István 1 ft. Beke Gyula 1 ft 50 kr. Kaitz L. 2 ft. Buday József 1 ft. Vadnay József 1 ft. Lendvay József 1 ft. Stvertcevyk Ferenc 1 ft. Tarnovecky Szilárd 1 ft. Sztrakovits Lázár 3 ft. Brezovszky Vasul 2 ft. Mirits Sándor 1 ft. Depalov Tosa 1 ft. Petrovits Pavo 1 ft. Popits Jozca 1 ft. Pavikov Gaja 1 ft. Abits Mladen 1 ft. Belyansky Filip 1 ft. Bozsini Lázár 1 ft. Gyurisits Steva 1 ft. Csivits Petar 1 ft. Alföldy József 2 ft. Szűcs Mihály 1 ft. Albrecht Kálmán 1 ft. Szilvásy János 30 kr. Devanyi 1 ft. Dr. Vieszl 50 kr. Tescenyi Albert 20 kr. Ifj. Marsch János 20 kr. Radóists L. 50 kr. Schiffer Samuel 30 kr. Kohn Mór 50 kr. Gillich Péter 50 kr. Drach Antal 30 kr. Császy Péter 2 ft. Artinger Ferenc 50 kr. Dr. Koch Mór 1 ft. Vincze Lambert 1 ft. Buchwald Simon 50 kr. Haiduska Wandl 4 ft. Ettinger Soma 50 kr. Ettinger Sándor 50 kr. Schäffer Jakab 50 kr. Radány Bertalan 50 kr. Papay László 20 kr. Timon László 50 kr. Vohlheimer Mór 1 ft. N. X. 1 ft. Adler Adolf 50 kr. Magyar 20 kr. Stern Mór 50 kr. Haiduska Mór 1 ft. Haiduska Lipót 20 kr. Varga Antal 20 kr. Fischer Mór 50 kr. Stirum Jakab 50 kr. Kohn Ignác 50 kr. Adam Albert 50 kr. Haiduska Ignác 20 kr. Kuhn Gyula 20 kr. Berecz Máté 20 kr. Harmath Károly 40 kr. Gombos Gabor 5 ft. Dudás Lajos 2 ft. Mikósevis N. 3 ft. Lukacssevis István 1 ft. Branovatsky Ignéc 50 kr. Branovatsky János 50 kr. Szokly György 1 ft. Ifj. Papp Antal 1 ft. Steinberg Ernő 1 ft. Horvath Bertalan 50 kr. N. X. 1 ft. Tesits Sándor 3 ft. Gyorgyovanszky 2 ft. Belyansky György 1 ft. Horovitz Adam 1 ft. Spitzer Ignéc 1 ft. Kohn László 1 ft. Flech Gáspár 1 ft. Kohn Mátyas 1 ft. Kohn József 1 ft. Blazsek Lajos 2 ft. Schandbach Emil 1 ft. Kupkay Géza 1 ft. Miklosváry Jenő 1 ft. Spitzer Károly 2 ft. Deutsch Adolf 1 ft. Gombos Gyula 1 ft. Adler József 1 ft. Weiss Salomon 1 ft. Mutsy Menyhért 3 ft. Senluty László 3 ft. Örvény Iván 1 ft. Lukacssevis Ignéc 1 ft. Zsarkó Antal 3 ft. Benedek Elek 1 ft. Kurta Lajos 1 ft. Hadzi József 1 ft. Papp Antal 1 ft. Merényi N. 1 ft. Kohn Mór 2 ft. Flech József 1 ft. Alsó Tiszavidék szerkesztősége 2 ft. Freund Nándor 1 ft. Deutsch Farkas 1 ft. Saillburg 1 ft. Kirsenhauer Dávid 1 ft. Kohn Samuel 2 ft. Necker Salomon 2 ft. Kirsenhauer József 1 ft. N. X. 1 ft. Bárány Jenő 1 ft. Pezarszky György 50 kr. Vlasits Trifium 1 ft. Mihelics Márton 1 ft. Viberál Denes 1 ft. Br. Rudits József 25 ft. Zsupanszky Ljubomir 5 ft. Szenzo Mátyas 10 ft. Rudits Mihály 3 ft. Goldschark József 2 ft. Tapay Péter 2 ft. Ribiczy Béla 3 ft. Eigel József 2 ft. Ribiczy Béla 3 ft. Vámoscher Nándor 5 ft. Graff Márk 1 ft. Dr. Obenheimer Vilmos 5 ft. Pollák Simon 5 ft. Neugebauer Dávid 3 ft. Plotikosits Sándor 2 ft. Csibás Antal 20 ft. Zányi József 3 ft. Schmausz Ferenc 10 ft. Matkovits Lajos 5 ft. Krahl József 5 ft. Zsigmond Gónter 2 ft. Karl Bálint 5 ft. Polakovits L. 5 ft. Mihelsz János 10 ft. Hörner István 2 ft. Lakatos Lipót 1 ft. Juer Ferenc 1 ft. Szalmásy Gyula 5 ft. Zsigmond Gyula 2 ft. Paulovits Lidor 2 ft. Kovács Kálmán 3 ft. Fülöp Kálmán 3 ft. Oltványi György 2 ft. Gombos Béla 5 ft. Balogh György 2 ft. Nagy József 1 ft. Széchenyi Jenő 2 ft. Ertl János 10 ft. Öszivacz közösg előjáról 10 ft. Lati-novits Gyula 3 ft. Penez Adam 2 ft. Kleiner Gáspár 2 ft. Vojnics Lukács 5 ft. Raichl Péter 5 ft. Szalay Károly id. 5 ft. Freund Ferenc és Vilmos 50 ft. Zittl Robert 5 ft. Rehák Nándor 1 ft. Berecz Károly 3 ft. N. X. 20 kr. Nagel Nándor 3 ft. 50 kr. Összesen: 484 ft. 50 kr. Kelt Zomborban, 1882. január 18-án. Schmausz Endre, alsípap.

Apatinban a torokgyilk nagyon unatkozódik, mely irtoztató betegségnak már számos gyermek esett áldozatul.

Apatinban Bolsetz Feenez idejel. igazgatása alatt egy új öngyelző egylet alakul, eddig már körülbelül 450 tagot számít, majdnem 1200 részvényével, a tagok száma minden nap gyarapodik. A beiratasi díj 1 ft. Az egylet f. hó 29. az első gyülekezett tartandja, mely alkalommal az egylet igazgatója és többi hiyathaknai megválasztása történik, egyszersimnt az egylet alapozabáljai megállapítatnak. Idejel. pénztárnok Komrád Károly, könyvelő Herzeg Bertalan.

Az apatini natalásg a helybeli kasino egylet pénztára javára február hó 8. a kasino helyiségben bált rendezend. Vajda testvérek híres és közkedvelt bajai zenészek közreműködésével. (G.)

kabban vágy és kívánság mosolyog kaczerán. Erre mondja a német hogy: „eine vollendete Schönheit!”

Ez nem csak bálkirálynő, de a szívek királynője is.

Azt is megmondom, hogy: szerb! Találják ki a nevét . . .

A tánczok közül legszebb a csárdás, legedesebb a keringó, legérdekesebb a waltzer, legzamatosabb a mazurka, legméltóságtelegesebb a négyes, s mind-czék összessége: a cotillon. Ez XIV. Lajos alatt egyszerű táncz volt, melylyel a bálat megnyitották s gyakran énekekkel is kísérték. Jelenleg, ha akarjuk csárdás is, keringó is, mazurka is, négyes is, s mindenesetre waltzer. Csak a rendező ügyességétől függ, hogy mi legyen?

A méltóságteleges négyesről a következő epizódot beszélhetem el az ifjúság által rendezett tánczvizgalm emlékeül.

A zombori fiatalásg igen kitünő mulató kompania. Egytől-egyig fidelis cimborák, daliások és lovagiasok. De egy hibájuk van, — kevesest és kevesen tánczolnak. Ennek következtében én is, emberségtudó jóindulatból tánczra penderültem. Nagy hiba lett volna, ha a négyes alkalmával valamely lányka ülve marad.

Már pedig az aránylag tulnyomó férfinem daczára is ilyen veszedelm állhatott volna be, ha a tapintatos rendezőség ad normam katona fogdosás, tánczosfogdosást nem eszközöl.

En is ilyen megfogott tánczos voltam, a ki kedélyes és szép tánczosnóm mellett már szinte boldognak éreztem magam, hogy megfogtak. Egész czielződés és készüldés alatt azzal mulattatám tánczosnomet, hogy milyen deprimaló hatással van az egy nőre nézve, ha a négyes alatt ülve marad.

Azt állítám, hogy az olyan nő egyszerre világ és férignyiló lesz. Elátokozza a férfinemet faj s rendkülönbség nélkül. Azt hajtogatja magában, hogy ő a legszerencsétlenebb lény a világon, mert éppen ezeket a neki nem jutott tánczosai . . . Pedig ha van valaki szebb is nála, az festi magát, s a ki karesubn, bizonyosan fuzi magát. Stb., stb.

S mi történt? Felállottak a párok. A ki engemet megfogott tánczosnak, elfeledett számomra egy vis-a-vis-t is fogni. Én pedig csupa örömmel elfeledtem olyat találni.

Képzhetni, azt az óriási desperatiót, melylye mi félreállottunk midon csakugyan megismertük al borzasztó alót, — hogy nincs vis-a-vis-nk. Ő rendező urak, ezt az egyet mi kettőn nem bocsájtjuk meg önöknek soha, soha!

Cotillon! Ez az, a mit nem lehet leírni. Vagy megörökítsük, hogy mint bomlott meg sok józan eszű ember s tett a fejére csóbor sapkát, mint vakult meg sok jószemű ember s akaratott a füleire papaszemet, aztán mint lettünk valamennyien szerencsétlen flótások, kerepösek és czimbalmosok? Még azt se mondom el, hogy egy tánczbeli párosviaskodásnak milyen tragikus vége lett?

De mert már is félek a szerkesztői veresplajbász irto nemezésétől, mely utóler hosszadalmas feccseggem miatt, befejezem bálféreféradimat.

Bekövetkezett, hogy kivilágos kivrindagt mutlattunk, bekövetkezett abból, hogy kirregelés kinnapdajl búsultunk, mert sirva vigad a magyar.

S valaki azt mondta: „Soha se halunk meg!” Node az emléke ennek a bálnak soha, soha!

Piripöcsy.

Hogy kell az újságot olvasni? E kérdésre ezer meg ezerféleképen lehetne felelni, de ezer közül tán egy se lenne sem szabatos, sem kielégítő. Az újságot ki-ki a maga módja szerint olvassa. Vannak, kik az ezünet kezdők s meg sem állnak addig, míg a „felelős szerkesztő” nem értek. Az asszonyok, meg a fiatalok, csak úgy átvaryagdnak szemükkel a hasábozon, s esúpan a „színház és művészeti” meg a „nap hírek” rovatánál állomákok meg hozzászagaban. Mikor a no vezérlekket, országgyűlést, meg egyáltalán komoly politikai dolgokat, vagy pláne a gazdasági korszakát jelenti nála, megújítja, ez az átalakulás korszakát jelenti nála, egyenértékű az első fehér hajszállal vagy vedővel. Nem egyenértékű a fiú meg a lány között, kik egy-egy mint a méh, minden virágban meztudják a mézet találni. Azaz tudják: mit kell olvasni és mit nem. Ok az országgyűlési tudósításokban először is a zárjeleket keresik. Hol van egy „Hóbó” a baloldalon stb. Vannak még nevezetű „újságfaldók” is, kiknek legszebb díszpótlóit a kávéházakban találhatni. Két három újság a kezében; kettő a térdel között, egy előtte az asztalon, három, négy felállítva a széke mellett két oldalról. Szóval újságok közé van temetve. Az ilyen emberek természetesen mindig elhúli a kávéja, vagy éppen teljesen el is feleli megindul. Vannak ezekkel szemben olyanok is — ezek a filiszterek — kik egy világról nem venni nekik kezükbe lapot, míg kivéjük ott nines, mely kottos élvezettel jár. Olvasni és közbe-közbe szörpölgéni kívánják. És ebből kevés haszon származik, uró 1. a lap elfeledtetni a kávé rosszaságát, uró 2. a jó kávé meg a fontoskodó képű lapok unalmasságát.

NOVELLA-TÁR.

Jégvirágok.

— Beszél.
Író: Waterhouse Hma.
(Vége.)

„Hog, ez hálátlan szerető, Jolánka!” szólt Iván keserűen „tegyen le róla, védelmem a vámban rejlik nyus, aki nem fogsolta el szívünköt, az nem követelhet hűséget, aki nem nyújt a szenvedőnek egy enyhítő mosolyt, egy gyönyörű tekintetet, az nem tarthat igényt a hádra.”

„Lézz homlokát a hideg ablakra nyomta.
„A jégvirágok!” kiáltá ijedten Irén. „elolvadnak ez érintésed alatt!” — „A jégvirágok? Érzéssel megáldott lények, kiket könyre fakaszt az e lázas homlokban dúló fájdalom, a te szíved jégvirága páncél, melyet szerelmem tüze sem olvashatott fel eddig. Nem kinoxlak többé, érzem, hogy nem te vagy az, ki boldoggá tehetne.”

„Ez legalább őszinte vallomás, habár igen szokatlan, jegyzé meg clesen Irén. Homlokáról hátra dobva furtéit: de itt kezem, Iván, én még az vagyok, aki voltam, s nem haragszom szavaidért, melyek ugyem szívvel juttek.”

„Félek, hogy igen?”
„S azt hiszed, ez megtörné szívemet? Vagy ezzel akarod szeretetemet megmérni?”

„Ne ingereld magadat!” esdett Jolánka. „A szeret, jobban nála valahar: de egykedvűséged végletekre ragadja.”

„Természetes!” kacagott Irén. „te mindig rózsás ivogem az ábrán Iván hilkét. Neked minden jó és szép amit ő tesz, neked félisten Iván, kirol nem tudod meztérteni, mind magad mondád, hogyan lehetnek oly téves nezeim.”

„Irén!” kiáltá Jolánka. „lángoló arcát hátya vállára rejtve.”

A két férfi egy villámszerű tekintetét vet egymásra. Elek arca azonban, Iváné elhalványodik.

„Tárlava van?” jelenté az öreg János, hivatalos mondókája után pedig bizalmasan hozzátesszi: „A nagyságos asszony már az áteremben vár.”

A megzavart kis térszágos örömmel fogadja e kellemes és nyavának legjobbkor jött intermezzót; milyen jól el lehet tréfálni az egészet majd ebéd alatt! János csodél vezetése mellett belépnek az áterembe, hol a hűfőér asztalterítéken esillogó porcellán és kristály edények között párlógó tálak várják az előttük ülő koros hölgy kinnáló szavát, mely tartalmuktól megzabálása. Az uró, egyike ama kiváltságos lényeknek, kiket a fájdalom nem sebzébe tesz, egyszersmind páratlan szép lélek kinyomatát visel nemes arczán, vidám mosolylyal fogadja vendégeit s aztán jobbján Jolánát, balján Irént. Elekkel helyezi el, régi jó magyar szokás szerint maga tárlava elő kedves vendégeinek, annyit, a mennyit ő akar s nem lényesebb, hogy maga vegyen, amint azt valami szebbébb nagy ur felhalálta, aki tán felt, hogy sokat talad adni, míg így minden vendég restell majd egy jókora pótogat szedni tányéjára. Iván meg zavarral igyekszik szomszédja körül, csekély szolgálatait vé-

gezni, míg Jolánka ahg érinti ajkaival az eleje tett tüköket. Elek hangosan beszélget a házínóvel, mintegy amazok elfoglaltságát palástolánd. Érdeklődő módon beszél uti eleményeiről; az anya ebészelősei alapját, a nemesen leplezett éretyeket mintegy ivogem át veheztésre, bír más kevéssé fogkönyvű lélek meg sem sejtethető azokat, oly ügyesen rejteget minden szép tetteinek róla fényt vehető oldalát. Irén önfelédten hallgatja követői lelkével a tenger vészeibe, látja, érezni véli szenvedéseit, vele meg gondolatban a csodák marab, s midőn megszűnt beszélni, egy neme a fájó érzetnek narab szívében ama tudatra, hogy ezt a sok szüpet Elek nélküle élte át; egy meg nem magyarázható vágy támad lelkében, vele felkeresni azon tujákat, melyekrol anny megvédőlyei beszél. Emlékében felújul egy régi kép, mikor ő, a kis nyolcz éves Irénke a tizenhat éves Elek kezétől kormányozott szánon ilve tovaröpítették általa ugyanazon tő jégén, melyen még na is jászott, hallja a já csengő hangját, amint az mesél neki, tréfál vele, ki hátrahajolva lelkesülten lesi ajkáról a szót.

„Aztán felvönök, kis Irén az én szeretett feleségemként lesz, aki előn velem oda, ahol a gyémántot keresik, oda, ahol gyönyört halásznak, oda, ahol pálmáörások alatt szeretik egymást az emberek.”

Mily boldog volt a kis Irén e szó hatása alatt! „A pálmák után meztérzik a jégvirágok homát, ahol a hideg tél az örök ur, s ahol amál forróbbak a nyákok, minél fagyosabbak a jégvirágok.”

„A jégvirágok!” kiált önfelédten Irén, ki nem hall, nem lát semmit, ki gyermeklekkébe van merülve. Aztán saját szava felirasztja álmálból, s nevetve tekint Elekire, esintalmul bálítva fejével ennek zavart, kértó tekintetét válasz nélkül hagyva. Iván és Jolánka nem látták Irén merengését. Közük sajtáságos beszélgetés foly halk hangon, hogy ne zavarnjon s ne zavartassék: „Aztán, mert valaki vak volt, nem büntetés, csak számalmat érdemel! Jolánka! hogyan győzzem meg aról, hogy a hűvög lechullott szememrol, hogy isteni lelke egyszerre világitott be éltető fényével szívében, mely már régóta a kétely házája. Nem lettem ószhangot Irén s az én lelkem között többé, s ami egyedül bennem rejlett, azon hibaért ott rőttem meg. Vágyaim nem ót, a szeretett roknt illeték többé, és én magam sem tudtam ezt.”

„On nem küllött felém soha egy sugárt, amely megismertette volna velem saját érzelmeimet. Aki előtt csak imádkozni tudtam volna, miként mertem vala szeretni?” „Irén szavai, pirulása ma egy varázsszóval a halandók legboldogabbjává tettek. Képes volna szívem előtér felállóságát e hűdéséggel lehelíteni?”

„On esalodik Iván! csak részvétem az, mely ömek jól esik, s miért hálát de nem szerelhet érez irántam.” felel Jolánka reszkető hangon, de mozdulatlan, szilárd arczczal, „ne vétezzék, köszönje meg, hogy nem engedem boldogtalanná tenni magát és Irént, ki jobban szereti önt, mint talán hiszi.”

„Gyermekek!” szól a tisztos hölgy. „különösen viseltek magokatok. Ha nem volnék annyira elfoglalva, most mindjárt feleséggre vonnák benneteket, így azonban kénytelen vagyok ezt későbbre halasztani. Addig menjetek ujra a terembe, hol rövid idő múlva ismét hozzatok esztalozom.”

Elek karjára fűzi Irént s előre siet vele a társalgóterembe. Iván udvariasan maga előtt engedí menni Jolánkát, kiknek léptei most ingadoznak.

A kandalló tüze kialudt, az ablaké meg tömörebb jégvirággal fedve, Irén kedvre derül, beszél Eleknek a régi napokról, a melyekben hiba várta őt, többé nem sietett hozzá a szánnal, sokáig nem tudta hová lett, mert Jolánkát nem ereszték át a gyamszülök. Mint tört be egyszer anyja tudat nélkül Jolán gyámjához s követelte tőle jászótársait, kikrol Iván sem bírt hirt hozni. Mikor aztán megtudta, hogy Elek elment, nem tudják mikor, nem tudni hová, hogy borult le ott a földre zokogva, hogy követelte vissza kis barátját, hogy lett azután beteg s hogy gyászolta őt.

Aztán beszél vigasztalójáról. Iván a hű barát, aki minden gyöngödségét reá árasztja, s akit ő ezért mégsem tudott ugy teljes lelkéből szeretni, amint ő kívánta.

„De most,” szól Elek, „follismerte végre, hogy érdemes Iván e szerelme, és” folytatja sóhajtva, „boldogítani fogja őt?”

Meglepetve néz rá Irén. Sokáig szemléli ez embert, ki tökéletes külsőben a legszebb lelket nyerte, s ki mégsem képes megérteni egy női szív nyilatkozatát. Aztán hozzá lep, az ablakra mutat, „Elek, hol van a jégvirág hazája?”

„Messze északon,” rebezi Elek, keble hatalmas emelkedik, édes sejtelen kei szívében, meggyújva a leány forró tekintetétől „ott, hova egykor kedves feleségemkémét vinni ígertem!” Feje szédül, szíve ahg bírja a gyönyört, Irén keze szorosan simul az övébe, „vigyem el engem oda édes, egyetlen Elek! én így szeretem a jégvirágokat!”

„És engemet nem?” ujjong a boldog férfi karjába

előre gyermekálmú édes valóságát, „A engemet nem egy kisse, egy századrésznnyit oly forrom, mint én téged?”
Ki tudna felelni akkor, midőn ajkára forró ajk tapad, mely egy égo, mindent mondó esőhöz átvizsi marziba lelkekét a ki nem mondott válaszával együtt? És Jolán, aki évekig zárta szíve mélyébe amaz édes érzelmét, melyek nem mert nevet adni, e látványra mezdőnláva nyujtja kezét Ivámnak. „Lelkem jégvirága forró szívet takart. Áldott legyen amazok esőjka, mely felolvastá e jégvirágokat!”

A két boldog pár föl van mentve a házínónek járó magyarázat alól. A belépo hölgy személe éi taruló kép teljesen világos az előtt, aki nem fúkereszi, tuján esett az isteni szikra a szívekbe.

Szerkesztői üzenetek.

W. I. Bezdán, Jovo vasárnap — igen!
Br. G. Helyben, Jovo szombatnak.
G. Apatin, Csak folytatassa! Üdvözöljük.

Felelős szerkesztő:

MÜLLER GYULA.

Kiadók és lap tulajdonosok:
Nadasch, Muzsik és Partics.

HIRDETÉSEK.

Hirdetmény.

A zombori illeték kiszabási hivatalnál egy véglegesített díjnoki állomás egy forint rapidij mellett azonnal betöltendő.

Legújabb feltűnést keltett

TALÁLTMÁNYOK!

Fehér mellszörp, köhögés ellen.

G. A. W. Mayerlöt Boroszlóban. Egy üveg 50, 90 és 1.80 kr.

SZAPPAN KIVONAT,

mely a szappant nélkülözhetővé teszi, csomagja 10 krért, használati utasítás a csomagon létezik.

Keményítő fénymáz, (Stärke Glanz)

finom felémennéknél meglepő eredményt hoz létre. Csomagja 10 kr.

Bäuchler-féle kiváló finom indiai cseppek fogfájás ellen.

Egy üveg ára 35 és 70 kr.

Kaphatók: HEINDLHOFFER RÖBERT fűszerkereskedésében Zomborban.

Postai rendelmények pontosan teljesítettek.

Jellige: „A mi jó és olcsó azt vedd, ha nem is kell.”

Az elhaladott idoszak miatt alant sorolt ezikkkel a vételár alatt eladatnak, és pedig:

berlini télkendők, filz női alsó-ruhák

gyermek-öltönyök, muffok egyéb téli ezikkek.

Tanácsolhatjuk a n. é. közönségnek minden időjóság nélkül az alkalmat fenti ezikkkel megszerzésére felhasználni, hogy netalán szigorú hűdéség hírtelen bekövetkeztében, ez ellen megóvja legyen.

Tisztelettel
Weidinger S. és Zs.